

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Εγινε συνήθεια πλέον αυτό το γεια σου, κι όπως περνάει ο καιρός κι όπως περνούν τα χρόνια, έρχεται κι η ηλικία, έρχεται και η πραγματικότητα, κρατώντας από το χέρι την συγκατάβαση για να μου πουν «καιρός φέρνει τα λάχανα, καιρός τα παραπούλια».

Και λέω «ναι, ρε παιδιά, πειράζει; Δεν παίζω ποδόσφαιρο, λίγη κουβέντα κάνουμε με το φίλο μου το Γιώργο, πειράζει.»

Και επιμένουνε, καιρός για χαμομήλι... και μου αφήνουν τη συγκατάβαση να κουβεντιάσουμε μαζί. Και μου αρχίζει κάτι κατεβατά, μονόλογους δηλαδή, αναφορές κι απαριθμίσεις. Τα παιδικά τα χρόνια μου, κάτι τρέλες μου νεανικές, κάτι παιδικές φιλίες κι έρωτες που ομορφαίνουν τη ζωή, κάτι πείνες στα χρόνια που η ανάπτυξη είχε ανάγκη για καλή τροφή. Και για την εφηβεία μούλεγε «κάδια που δεν ετόλμψαν, ελπίδες που ξεφτίσαν».

Κι εγώ της έλεγα, ότι δεν είναι όμορφο, ω!, μη μου το θυμίζεις. Και μου το γύρισε στο στρατό, τιμές, αστέρια, λεβεντιές... Κι ύστερα μου άρχισε ευθύνες, μεροκάματο, ξενιτιά, ζωή με μέτρο και υποχρεώσεις. Την έκοψα, είπαμε ότι δεν είναι όμορφο... καλά, καλά τα κατάφερες σώπα και πολύ σου και καλό σου. Της λέω «Μωρή, εγώ ζω όπως ζούσα κι έχω τις βαλίτσες μου έτοιμες για το μεγάλο ταξίδι, αλλά δεν βιάζομαι. Και εκείνη την τραγική αλήθεια, που όλη την αποδιώχνουν την έχω πλέξει στα μαλλιά σου και θέλω μη με απαρνηθείς μέχρι το τέλος.

Εσύ και η Καλή Προαίρεση, που ταξιδέψαμε μαζί όλο το δρόμο. Μόνο θα φύγω με μια λύπη για το αύριο, τους αυριανούς ανθρώπους. Φοβάμαι την εξέλιξη, την τεχνολογία. Όσο προοδεύει και εξελίσσεται, όλο και γίνεται θηλιά, ελεγκτής στη ζωή των ανθρώπων. Νομίζω η δική μας γενιά ήταν τυχερή γιατί χαρήκαμε τις ανέσεις, το δόλωμα της υποδούλωσης.

Η κατανάλωση, έχεις αντιληφθεί πως έρχεται, πως επιβάλλεται; Το φανταχτερό, το φτηνό, προσιτό στο πορτοφόλι, αλλά και ευκολοχάλαστο. Για να πάρεις καινούριο. Το κινητό τηλέφωνο, πόσα λεφτά σου παίρνει. Και πόσες ώρες να το μάθεις, που έρχεται το νέο, το καλύτερο. Και πόσος χρόνος μάθησης, χρόνος κλεμμένος από την παιδεία, τη μόρφωση;

Η γυναίκα στη δουλειά. Το λένε ίσα δικαιώματα. Την ισότητα την έχει αποφασίσει η μάνα φύση και κανείς δεν εμποδίζει τη δυναμική γυναίκα να ασχοληθεί με κάτι που θέλει και μπορεί. Τα σούπερμάρκετ, οι μεγάλες εταιρίες με τα μεγάλα κεφάλαια εξαφανίζουν το μικρό βιοτέχνη, μικροέμπορο που προσπαθεί, με

παραπάνω δουλειά και στέρση να δημιουργήσει.

Η απλότητα στη επίπλωση του σπιτιών και στην ενδυμασία. Νομίζετε ότι είναι τυχαία όλα αυτά, καπρίτσια της μόδας; Οι μεγάλοι δημιουργούν ή καταστρέφουν λαούς και κράτη ανάλογα με τα συμφέροντά τους. Το ζήσαμε χτες ακόμα στην πατρίδα μας. Οι μεγάλοι θέλουν μεγάλο αλώνι στα Βαλκάνια. Φτιάσανε κράτος από το μηδέν, επέβαλλαν γλώσσα ανύπαρκτη και δημιούργησαν και εθνικότητα. Φωνάζουν οι Έλληνες προδοσία. Τους έχουν δέσει χειροπόδαρα, εκείνο που χρειάζονται το έκαναν. Τώρα αν αύριο οι Σκοπιανοί σπκωθούν και πουν «Εμείς είμαστε οι Μακεδόνες» δεν ενδιαφέρεται κανένας.

Και η μόλυνση της γης ολόκληρης, μεγαλώνει κάθε μέρα. Θα περιορίσουμε τις πλαστικές σακούλες! Και η καταστροφή της Συρίας; Θα γκρεμίσουμε και την υπόλοιπη να την ξαναχτίσουμε καινούρια. Και μας μιλάνε για «μία κουλτούρα» και οι αφελείς το παίρνουν αδελφοσύνη των λαών. Σε ποιες αξίες θα βασισθεί αυτή η μία κουλτούρα. Στον Άγιο Βαλεντίνο ή στην Άγια Κατανάλωση...

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Και θα 'ρθει ένα φθινόπωρο με πρωινά κλειστά
Με μεσομέρια πένθιμα και Δύσες ματωμένες
Στα σύρματα κελιδονιών μπουλούκια αραδιαστά
Θα λεν για χώρες μακρινές, χώρες ονειρεμένες.

Θα είναι ένα φθινόπωρο πνιγμένο στη βροχή
Όπου τα δέντρα, ο άνεμος αργά θα ξεχτενίζει
Τα φύλλα κίτρινα θα λεν δεν έχει απαντοχή
Για καλοκαίρια και χαρές, άλλη εποχή αρχίζει.

Και θα 'ρθει ένα φθινόπωρο... Στο τζάμι θ' αντηχεί
Το πένθιμο μουρμουρητό που θα τονίζει η μπόρα
Σαν δάκρυ αποχαιρετισμού, κι εσύ στη σιωπή
Αδάκρυτος κι αγέλαστος, σαν να τα βλέπεις τώρα.

Και το ταξίδι σκέφτεσαι, κείνο το μακρινό
Σαν τα πουλιά που φεύγουνε τούτη την άδεια ώρα...

Θα 'ναι σαν να 'φευγες και συ με βήμα σιγανό
Κι ένα τρανό ευχαριστώ, για ό,τι έζησες ως τώρα.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εμένα Γρηγόρη με την κραυγή αγωνίας σου για την δήθεν «εξέλιξη» της κοινωνίας μας που συμμερίζομαι απόλυτα. Μπερδεύουν την σύγχρονη τεχνολογία με την κοινωνική «εξέλιξη», επειδή έχουν στραβωθεί από τη λάμψη τού καινούριου αυτοκινήτου, επειδή έχουν αλληθωρήσει από την τεράστια οθόνη της τηλεόρασης, επειδή τους έχει μαγέ-

ψει ο πλούτος στα καταστήματα, επειδή έχουν εθιστεί στο facebook.

Δεν τους νιάζει που ο 47χρονος βιάζε ένα 11χρονο κοριτσάκι τέσσερις ώρες, ούτε που ο 19χρονος βιάσε και σκότωσε μια 22χρονη κοπέλλα την ίδια ημέρα.

Αδιαφορούν αν κάθε βδομάδα δολοφονείται μια γυναίκα, αφού δεν είναι η δική τους σύντροφος ή θυγατέρα και πέρα βρέχει για τα «θύματα των τροχών», λες και οι τροχοί μισούν τους ανθρώπους.

Εκνευρίζονται με τους αθεόφοβους πρόσφυγες που τούς χαλούν τη διάθεση, αντί να θυμώσουν με αυτούς που βομβαρδίζουν τους αθώους και τούς αναγκάζουν να δραπετεύουν από τις εστίες τους για να γλιτώσουν.

Οχι πως δεν έχει τα καλά της η τεχνολογία, όταν την χρησιμοποιούμε για να σώσουμε ζωές στα νοσοκομεία, για να μάς βοηθά στη μόρφωση και να μάς ενημερώνει.

Ομως δεν θα μάς σώσει η τεχνολογία όταν καταστρέψουμε το περιβάλλον, ούτε από ένα πυρηνικό ολοκαύτωμα από τρελούς δικτάτορες και φανατικούς εξτρεμιστές.

Δεν είναι εξέλιξη όταν κλειδώνουμε πόρτες και παράθυρα για να μη μας ληστέψουν και νοσταλγώ τα χρόνια που κοιμώμασταν με ανοιχτά παράθυρα και το αυτοκίνητο ξεκλείδωτο επειδή είμασταν... καθυστερημένοι.

Νοσταλγώ τα χρόνια που γλεντούσαμε με κρύα μπίρα και ζεστά σουβλάκια για ν' αγοράσουμε το «σπίτι» τού συλλόγου μας, τις εκδρομές μας στο... «Κουρνέλι» και τα ελληνικά μαγαζιά στο Μάρικβιλ. Νοσταλγώ τα χρόνια τα παλιά, που έφυγαν και δεν γυρίζουν πια...

Α, φίλε μου, μην εκνευρίζεσαι μ' αυτούς που σε πειράζουν με τα χωρατά τους, σε ζηλεύουν Γρηγόρη και να τούς λές «εκεί που είστε ήμουν κι' εκεί που είμαι εύχομαι να έρθετε!».